DOMSTOLENS DOM
AF 12. FEBRUAR 1960

Salgsforeningerne for Ruhrkul »Geitling«, »Mausegatt«, »Präsident« og de i disse salgsforeninger for Ruhrkul sammensluttede mineselskaber fra Ruhrdistriktet mod Den Høje Myndighed for Det europæiske Kul- og Stålfællesskab

Forenede sager 16, 17 og 18/59

Processprog: Tysk

Angående:

Søgsmål om annullation af visse bestemmelser i:

a) Den Høje Myndigheds beslutning nr. 17/59 af 18. februar 1959 om forlængelsen af tilladelserne til Ruhrdistriktets salgsorganisationer, offentliggjort i ABl. nr. 14 af 7. marts 1959 (findes ikke på dansk),

b) skrivelse af 21. februar 1959 fra Den Høje Myndigheds formand til bestyrelserne for de sagsøgende salgsforeninger angående forlængelsen af tilladelserne til Ruhrdistriktets salgsorganisationer.

Domskonklusion:

1. Sagsøgerens påstande nr. 1 til 7 afvises fra realitetsbehandling.

2. Tilbagekaldelsen af påstand nr. 8 tages til efterretning.

3. Parternes enighed om, at sagsøgte bærer sagsomkostningerne vedrørende punkt 8 i sagsøgernes påstande tages til efterretning.

4. Sagsøgerne bærer 2/3 af sagsomkostningerne, heri indbefattet sagsomkostningerne vedrørende anmodningen om en foreløbig forholdsregel, mens sagsøgte bærer den sidste 1/3.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

— at det tages til efterretning, at påstanden rettet mod beslutningens artikel 11 er tilbagekaldt,

— at påstandene i øvrigt forkastes,

— og at sagsomkostningerne bæres af sagsøgerne.

Sammendrag

1. *Retspleje — annullationssøgsmål — Den Høje Myndigheds beslutninger — begrundelsens karakter — antagelse til realitetsbehandling*
   (EKSF-traktaten, artiklerne 14 og 15)

2. *Retspleje — annullationssøgsmål — Den Høje Myndigheds beslutninger — retsvirkninger — antagelse til realitetsbehandling*
   (EKSF-traktaten, artikel 14)

3. *Retspleje — annullationssøgsmål — Den Høje Myndigheds beslutninger — tilbagekaldelse*
   (Procesreglementets artikel 78)

4. *Sagsomkostninger — unødvendigt forvoldte udgifter*
   (Procesreglementet, artikel 69)

1. Selv om det i en beslutnings begrundelse understreges, hvilke mål der skal nås for at sikre overholdelsen af traktatens bestemmelser, imens der udtrykkeligt tages forbehold for de detaljere de forskrifter, der senere skal gives, kan der dog ikke heri ses en beslutning, men kun en underretning, som ikke binder Den Høje Myndighed for fremtiden, og som ikke på nogen måde udelukker, at den skifter standpunkt.

2. Indeholder en beslutning ingen regler, som udløser retsvirkninger af normativ eller individuel karakter, men kun en af Den Høje Myndighed truffet intern foranstaltning, kan den ikke være bebyrdende for sagsøgeren.

3. Hvis en påstand fra sagsøgeren er rettet mod annullation af en beslutning, som ikke er »ophævet« med tilbagevirkende kraft, men kun »sat ud af kraft«, er påstanden stadig gældende, for så vidt angår perioden fra beslutningens ikrafttrædelse til den blev sat ud af kraft, og er ikke blevet genstandsløs. Erklærer sagsøgeren alligevel senere over for Domstolen, at han betragter påstanden som værende uden genstand, skal denne erklæring anses for en tilbagekaldelse.

4. Hvis udformningen af en del af begrundelsen for en beslutning fejlagtigt vækker det indtryk, at det drejer sig om en allerede endelig stillingtagen og dermed om en ægte beslutning, hvilket fører en deraf berørt person til at anlægge sag derom og derfor medfører unødvendige udgifter, må sagsøgte bære en del af de pågældende sagsomkostninger.